

ಅಸ್ಪೃಶ್ಯರ ವಿವಾಹ ಪದ್ಧತಿ: ಒಂದು ಜಾನಪದೀಯ ಅಧ್ಯಯನ

ರಾಗಿಣಿ ವಿ¹

ಪೀಠಿಕೆ:

ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ ಬಹು ಪ್ರಾಚೀನ ಹಾಗೂ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದುದು, ವೈವಿಧ್ಯಪೂರ್ಣ ಹಾಗೂ ಸಮೃದ್ಧ ಪರಂಪರೆಯನ್ನೊಂದಿರುವ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಕಾಸದ ಹಲವು ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿರುವ ಜನರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಳೆಯ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಮಾದರಿಯ ಜೀವನಶೈಲಿ, ವ್ಯಾಪಾರ ವಹಿವಾಟು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಜನರ ನಂಬಿಕೆ, ನಡವಳಿಕೆ, ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯವಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂರಚನೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಘಟಕವೆಂದರೆ ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ವಿವಾಹ ಪದ್ಧತಿ. ಇವು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುಗಳು. ಭಾರತೀಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒತ್ತಾಸೆ ನೀಡಿರುವ ಎರಡು ಪ್ರಮುಖ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು. ಪರಿವರ್ತನೆಯ ದಾಳಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಿಯೂ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡಿರುವ ಸದೃಢವಾಗಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು. ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಮಾನವ ತನ್ನ ಜೀವನಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಅವನದೇ ಆದ ಕೆಲವು ಕಟ್ಟುಪಾಡುಗಳು, ರೂಢಿ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು, ಆಚಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ, ಮತ ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿವಾಹ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಭಿನ್ನ ರೀತಿಯ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇದನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನರು ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅದರ ಮಹತ್ವವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಜೀವನಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಅಧ್ಯಯನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವ ಜೀವನದಲ್ಲಿ 'ವಿವಾಹ' ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಘಟ್ಟ. ಅಪರಿಚಿತವಾದ ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ, ಜೀವನ ಸಂಗಾತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂದರ್ಭ. ಮದುವೆ ಬದುಕಿಗೆ ಒಂದು ಭದ್ರತೆಯನ್ನು, ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು, ಆನಂದವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಕುಟುಂಬಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಸ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಸೆಯುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಎಂಬ ಬಂಧಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು

¹ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಕುವೆಂಪು ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಮಾನಸ ಗಂಗೋತ್ರಿ, ಮೈಸೂರು.

ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರಾಗಲಿ, ಪುರುಷರಾಗಲಿ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರು ಬಿಟ್ಟು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಇರುವುದು ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆ ತೆರನಾದ ಜೀವನ ಜೀವನವಲ್ಲ, ತುಂಡುಜೀವನ. ಆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತುಂಬಲಾರದ ಕೊರತೆ, ಹತಾಶೆ ಅವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಹುದುಗಿರುತ್ತದೆ. ಮದುವೆ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜಾತಿಯ ಜನರು ಅವರದೇ ಆದ ಕೆಲವು ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದಾಗ ನಮ್ಮ ಜನರು ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಅದರ ಮಹತ್ವವೇನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಮಹತ್ವ ಕಳೆದು ಹೋಗಿರುವಂತೆ ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಪರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಈ ಮದುವೆ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ ಅಂಶಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಪಾಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಈ ಸಂಶೋಧನಾ ನಿಬಂಧವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಪರಂಪರಾಗತವಾದ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹವೆಂದರೆ ಹಿರಿಯರಿಂದ ಪೂರ್ವನಿರ್ಧಾರಿತ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ವಿವಾಹವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಸಂಗಾತಿಗಳ ಆಯ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ವಧೂ-ವರರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಿವಾಹವೆಂದರೆ ಅದು ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿತ್ತು. ವಿವಾಹದ ವಯಸ್ಸು ಕೂಡ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದು, ಕುಟುಂಬದ ಬಳಗದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಾಹವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಆಗ ಅಧಿಕ. ಈಗಿನ ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಾಹದ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗುವ ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಬಿಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಒಪ್ಪಿಗೆಯ ನಂತರ ಹಿರಿಯರು ವಿವಾಹದ ಮಾಡುವುದು ಈಗ ಸಾಮಾನ್ಯ.

ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ಆದಿಕರ್ನಾಟಕ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಗ್ರಾಮವು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಚಾಮರಾಜನಗರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಗ್ರಾಮವು ತಾಲ್ಲೂಕು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ 8 ಕಿ.ಮೀ. ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. 2011 ನೇ ಜನಗಣತಿ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಗ್ರಾಮವು 277.62 ಹೆಕ್ಟೇರ್ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದಲ್ಲಿ 108 ಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ 223 ಪುರುಷ ಮತ್ತು 233 ಮಹಿಳೆಯರನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಒಟ್ಟು 456 ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಈ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ 218 ಪುರುಷ ಮತ್ತು 228 ಮಹಿಳೆಯರನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಒಟ್ಟು 446 ಅಂದರೆ ಶೇ.97.80 ರಷ್ಟು ಜನರು ಆದಿಕರ್ನಾಟಕ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಇದೇ ಗ್ರಾಮದ ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಇನ್ನುಳಿದ ಶೇ.2.20 ರಷ್ಟು ಜನರು ತಮಿಳುನಾಡು ಹಾಗೂ ಇತರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಗ್ರಾಮದ ಬಹುತೇಕ ಜನರು ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕೃಷಿ ಕೂಲಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದು, ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಾಗಿ, ಜೋಳ, ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ, ತೊಗರಿ, ಹಲಸಂದೆ, ನೆಲೆಗಡಲೆ ಮುಂತಾದ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಜನರು ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನೊಂದಿದ್ದು ಅರಿಸಿನ, ಈರುಳ್ಳಿ, ಕಬ್ಬು, ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಪಶ್ಚಿಮ ಎರಡೂ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಶನಿಮಹಾತ್ಮ ದೇವಸ್ಥಾನವಿದ್ದು, ಪಶ್ಚಿಮ

ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗೋಪಾಲಸ್ವಾಮಿ ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೇ ಊರಿನ ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಅರಳಿಕಟ್ಟಿಯಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ಸಂವಿಧಾನ ಶಿಲ್ಪಿ ಡಾ.ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧನ ಪ್ರತಿಮೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಅಂಗನವಾಡಿ ಮತ್ತು ಕಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಿದ್ದು ಮುಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೋಬಳಿ ಕೇಂದ್ರವಾದ ಹಂಗಳ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ತಾಲ್ಲೂಕು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಧ್ಯಂತರದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆ ಬಿಡುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬಾರಿ (ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಜೆ) ಸಾರಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿದೆ ಹಾಗೂ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯದವರಲ್ಲಿ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಅರಿವು ಮೂಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ಕ್ರಮೇಣ ಏರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಬೆರಳಣಿಕೆ ಮಂದಿಯನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಒಂದೇ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವುದರಿಂದ ಅನ್ಯಸಮುದಾಯಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೂ ತಮ್ಮದೇಯಾದ ಜೀವನಾವರ್ತಕ ಆಚರಣೆ (Lifecycle rituals) ಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು, ಇತರರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮುದಾಯದ ಜೀವನಾವರ್ತಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ವಿವಾಹ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾನಪದೀಯ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇವರ ವಿವಾಹ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ನೋಡುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರುವಂತೆ, ಈ ಸಮುದಾಯದವರೂ ಕೂಡ ವರನಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗುವಂತಹ ವಧುವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾರೆ. ಹುಡುಗಿ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾದರೆ ಹುಡುಗಿಯ ನಾಮಧೇಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣಿನ ನಾಮ ಬಲಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸ್ತ್ರವು ಸರಿ ಬಂದರೆ ನಂತರ ಹುಡುಗನ ಮನೆಯವರು ಹುಡುಗಿಯ ಮನೆಯವರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು, ಹೆಣ್ಣಿನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಅವಳು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ.

ಮನೆಶಾಸ್ತ್ರ (ಹೂ ಮುಡಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರ)

ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಗಂಡಿನ ಮನೆಯವರು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮನೆಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂದರೆ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಊರಿನ ಯಜಮಾನರು, ಗಂಡಸರು, 5 ಅಥವಾ 9 ಜನ ಮುತ್ತೈದೆಯರನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಉಳಿದವರು ಅನಂತರ ಎಷ್ಟು ಜನ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಮನೆಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯವರು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಸ್ತುಭರಣ, ಹೂವು, ಹಣ್ಣು, ವೀಳ್ಯದೆಲೆ, ಅಡಿಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೆಯವರು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆಯಲು ನೀರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸ್ನಾನಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ತಂಪಾದ ಸಿಹಿಯಾದ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ತಾವು ತಂದಿರುವ ವಸ್ತುಭರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿಸುವಾಗ ಹೆಣ್ಣನ್ನು

ಹಸೆಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಮೈನೆರೆದಾಗ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ 12ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅವಳಿಗೆ ಗುಡ್ಡುಶಾಸ್ತ್ರ(ಸೊಪ್ಪಾಕುವ ಶಾಸ್ತ್ರ) ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಹಸೆಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕೂರಿಸಿ ಹೂವು ಮುಡಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಗುಡ್ಡುಶಾಸ್ತ್ರ (ಸೊಪ್ಪಾಕುವ ಶಾಸ್ತ್ರ)

ಮನೆಶಾಸ್ತ್ರದ ನಂತರ ಮದುವೆ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಮುನ್ನ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಗುಡ್ಡುಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಗಂಡಿನ ಮನೆಯವರು 3-5 ಜನರು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅಕ್ಕಿ, ಕೊಬ್ಬರಿ, ಬೆಲ್ಲ, ಎಳ್ಳಣ್ಣೆ ಇನ್ನು ಅನೇಕ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಹಸೆಮಣೆಯ ಹತ್ತಿರ ಕೂರಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸ್ತ್ರದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗಿಯ ಸೋದರ ಮಾವ ಲಕ್ಕಿಸೊಪ್ಪನ್ನು ಹುಡುಗಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಟ್ಟು, ತೆಂಗಿನ ಗರಿಯಿಂದ ಗುಡ್ಡುಮಾಡಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸುತ್ತಾರೆ. 5 ದಿನಗಳ ನಂತರ ಸೂತಕವನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಒಪ್ಪಂದದ ಶಾಸ್ತ್ರ

ಗುಡ್ಡುಶಾಸ್ತ್ರದ ನಂತರ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೆಯವರು ಗಂಡಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಂದ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಗಂಡಿನ ಮನೆಯವರು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಪ್ಪಂದ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕಡೆಯ ಯಜಮಾನರು ಸೇರಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭರ್ಜರಿ ಊಟ ಏರ್ಪಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯವರು ಕೊಡುವ ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಮದುವೆ ದಿನವನ್ನು ಪುರೋಹಿತರ ಬಳಿ ಕೇಳಿ ಗೊತ್ತು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ರಾಗಿಶಾಸ್ತ್ರ

ಮದುವೆ ಇನ್ನು 5 ದಿನಗಳು ಇದೆ ಎನ್ನುವಾಗ ರಾಗಿಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಗಂಡು ಅಥವಾ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಹಸೆಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿ, ಕಳಸವನ್ನಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಳಸವನ್ನು ಗಿಂಡಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹಸೆಮಣೆಯ ಮುಂದೆ ರಾಗಿಯನ್ನು ಸುರಿದು 5 ಹೊಸ ಮೊರವನ್ನಿಟ್ಟು, 5 ಜನ ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಆ ಒಂದೊಂದು ಮೊರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು 5 ಸಾರಿ ಮೊರಕ್ಕೆ ರಾಗಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಸುರಿದು ಸೋಬಾನೆ ಪದವನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಚಪ್ಪರ ಮುಹೂರ್ತ

ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನ ನಾಮಬಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಗಂಟೆಗೆ ಮುಹೂರ್ತದ ಕಂಬವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಮಯವನ್ನು ಜೋಯಿಸರ ಬಳಿ ಕೇಳಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 7 ಅಥವಾ 8.30ಕ್ಕೆ ಇರಬಹುದು. ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮುಹೂರ್ತ ನಡೆಸಲು ಊರಿನ ಹಿರಿಯರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಂತೆ ಕೆಲವು ಯುವಕರು ಊರಿನ ಹೊರಗಡೆ ಇರುವ ಹೊಂಗೆ ಸೊಪ್ಪು, ಕೆಂಚುಗದ ಹೂ (ಕೋಳಿ ಕೊಕ್ಕೊ), ತೆಂಗಿನ ಗರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು 5 ಬಿದಿರುಗಳು, ಗಿಡದ ಕೊಂಬೆ ಮೇಲೆ 3 ಕವಲುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಒಂದು ಕಳ್ಳಿಗಿಡ, ರಾಗಿ, ಅವರೆ, ಹತ್ತಿಬೀಜ, ಭತ್ತ, ಎಳ್ಳು ಈ 5 ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ.

ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯರು, ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಮುಟ್ಟಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ ಕೈ ಮುಗಿದು ಒಂದು ಕಂಬಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣೆದೀಪ ಹಚ್ಚಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ತಂದಿರುವ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಒಪ್ಪವಾಗಿ ಚಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಶುಭ ಹಾರೈಸುತ್ತಾರೆ.

ನೀರು ತಂದು ಕಂಕಣ ಕಟ್ಟುವುದು ಮತ್ತು ದೇವರು ತರುವ ಶಾಸ್ತ್ರ

ಚಪ್ಪರದ ದಿನ ಸಂಜೆ ವೇಳೆ ವಾದ್ಯಮೇಳದ ಸಮೇತ 3 ಜನ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು (ಮೈನರೆಯದೆ ಇರುವ) ನೀರು ತರಲು ಪೂಜಾ ಸಾಮಗ್ರಿ ಮತ್ತು ಚೆಂಬನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಕಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಬೋರ್ವೆಲ್ ಹತ್ತಿರ ತಪ್ಪಲೆಗಳಿ (ಚೆಂಬು) ನೀರು ತುಂಬಿಸಿ ಗಂಧ, ಕುಂಕುಮ, ಅರಿಸಿನ ಹಚ್ಚಿ, ಗಂಧದ ಕಡ್ಡಿ, ಧೂಪವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿ ವಾದ್ಯಮೇಳ ಸಮೇತ ಊರನ್ನು ಬಳಸಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮದುವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರು ಆರತಿ ಮಾಡಿ ಮನೆ ಮುಂದೆ ತಂದಿರುವ ನೀರನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಗಂಡು ಅಥವಾ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅರಿಸಿನ ನೀರಿನ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಣಿಯಪ್ಪ (ಪೂಜಾರಪ್ಪ) ಇದ್ದು, ಕಂಕಣಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಂಕಣ ಕಟ್ಟಿದ ನಂತರ ವರ ಅಥವಾ ವಧು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗದಿರುವ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ.

ವರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ 9 ರಿಂದ 12 ಜನದವರೆಗೆ ದೇವರು ತರುತ್ತಾರೆ. ಊರಿನ ಯಜಮಾನರು, ಮುತ್ತೈದೆಯರು, ವರನ ಸಂಬಂಧಿಕರೆಲ್ಲ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. 5 ಜನ ಹೆಂಗಸರಿದ್ದರೆ, 4 ಜನ ಗಂಡಸರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಚಿಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಗಿಂಡಿ(ಕಳಸ)ವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾಳೆ. ಇವಳು ವರನ ತಂಗಿ ಅಥವಾ ಅಕ್ಕನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇದನ್ನು ಒಡಹುಟ್ಟಿನ ಗಿಂಡಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೇವರ ವಸ್ತುಗಳಾದ ಗುಂಬಕ್ಕಿ (ಅರಿವೆ), ಹೊಂಬಾಳೆ ಸುತ್ತಿ ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯರು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ನೀರನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ದೇವರು ತರುತ್ತಾರೆ. ಊರನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ನಂತರ ಚಪ್ಪರದ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ವರನು ಬಂದು ಗಂಧದಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಅವರೆಲ್ಲರು ಮನೆ ಒಳಗೆ ಬಂದು ದೇವರ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಾರೆ.

ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಉಂಗುರಶಾಸ್ತ್ರ

ಮದುವೆಯ ಮಾರನೇ ದಿನಕ್ಕೆ ವಧುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು 2ರಿಂದ5 ಜನರು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಊರು ದೂರವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಮದುವೆಯ ಹಿಂದಿನ ದಿನವೇ ಹೆಣ್ಣು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬೇರೆಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ದಿನವೇ ಅವಳಿಗೂ ಕಂಕಣವನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಮದುವೆಯ ದಿನವೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಚಪ್ಪರದ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಮೊದಲು ವಧುವನ್ನು ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಉಂಗುರಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಮದುವೆ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಧಾರಾ ಮುಹೂರ್ತ

ಧಾರಾಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಪುರೋಹಿತನಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಊರಿನ ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯರು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಕಣಿಯಪ್ಪ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವಧು-ವರರಿಬ್ಬರಿಗೂ ತೆರೆ ಹಿಡಿದು ಮೊದಲು ತುಳಸಿ

ಮಾಲೆ ಹಾಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸಂಬಂಧದ ಮಾಲೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಎಳ್ಳು-ಅಕ್ಕಿ ಬೆರೆಸಿದ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೂವಿನ ಹಾರವನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ವಧು ವರರಿಬ್ಬರು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಗಟ್ಟಿಮೇಳದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಚೆಂಬಿಗೆ 2 ಭತ್ತವನ್ನು ಆ ಕಡೆ ಈ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗ ಭತ್ತ ಒಂದಾಗಿ ಸೇರುತ್ತದೆಯೋ ಆವಾಗ ಹಿರಿಯರು, ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಮಾಂಗಲ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಹರಸಿ ವರನಿಂದ ವಧುವಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ವಧುವಿನ ಸೀರೆಯ ತುದಿ ಅಂಚಿನ ಭಾಗವನ್ನು ವರನ ಟವೆಲ್ಲನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಗಂಟು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ವಧು ವರರಿಗೆ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ, ಒಬ್ಬರ ಕೈಯನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಹಿಡಿದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ, ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಇಟ್ಟು ಮೊದಲಿಗೆ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ಹಾಲು ಎರೆದು ಹಾರೈಸುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಸಂಬಂಧಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಹಾಲೆರೆದು ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮುಯ್ಯಿ, ಬೀದಿ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಂಕಣ ಬಿಚ್ಚುವುದು

ಧಾರೆಯಾದ ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆಗಳ ನಂತರ ವಧು-ವರರನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸಿ ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಕೂರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬಂದಿರುವಂತಹ ಜನರು ಉಡುಗೊರಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ವಧು-ವರರಿಗೆ ಹಾರೈಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಯ್ಯಿ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಕೊಡುವುದು ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬೀದಿಯ ಸುತ್ತ ವಧು-ವರರನ್ನು ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಡೋಲಿನ ಸದ್ದಿಗೆ ಹುಡುಗರು, ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಧುವರರು ಮೆರವಣಿಗೆಗೆ ಹೊರಡುವಾಗಿನಿಂದ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಅವರಿಗೆ ಮುಖದಿಂದ ವೀಳ್ಯದೆಲೆಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿ ತೆಗೆದು ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಮೆರವಣಿಗೆ ಮುಗಿಯುವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕೈ ಮುಗಿದು ನಂತರ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಚಂಡಾಟ ಆಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಹಿರಿಯರು ವಧುವರರ ಕಂಕಣವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಿನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ದೇವರ ದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚುತ್ತಾಳೆ.

ಬೀಗರ ಔತಣ

ಮದುವೆಯಾದ ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ ವಧು ವರರ ಮನೆಯವರು ಬೀಗರ ಊಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬೀಗರೂಟವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೀಗಬೀಗರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಹಿಂದೆ ಮೊದಲು ಸಿಹಿಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮಾಂಸದೂಟವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬೀಗರು ಇಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಬೆರೆತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ, ಆತ್ಮೀಯರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರದೇ ಆದ ವಿನೋದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾರೆ.

ಮುಹೂರ್ತ ಕೀಳುವುದು ಮತ್ತು ಅಳಗೊಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರ

ಮದುವೆಗೆಂದು ಹಾಕಿದ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ 5 ದಿನದ ನಂತರ ಕೀಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೀಳುವಾಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮನೆ ದೇವರ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸಿ ಪೂಜಾರಿಯಿಂದ ತೀರ್ಥವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಚಪ್ಪರಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥವನ್ನು ಚಿಮುಕಿಸಿ ಮುಹೂರ್ತಕ್ಕೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿ

ಹಿರಿಯರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಂತೆ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಕೀಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಚಪ್ಪರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಿತ್ತು ಮದುವೆ ಮನೆ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಮದುವೆಯಾದ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಳಿಯನನ್ನು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮನೆಯವರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸತ್ಕರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ 9 ದಿನ ಅಳಗೊಳ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಳಿಯನಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಭಕ್ಷ್ಯ ಭೋಜನ ಇರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಹ ವಧುವರರಿಗೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತದ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಬೆಂಡರವಾಡಿ ಗ್ರಾಮದ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ ಜನರು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಹರಿದು ಬಂದಿರುವ ಕೆಲವು ಮದುವೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಕೆಲವು ಮದುವೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕೈ ಬಿಡದಂತೆ ಮುನ್ನಡೆಸಲು ತಿಳಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

- Gangadhar, M.R., (2005), 'Scheduled caste Population', Mohith Publication, New Delhi.
- ಸೋಸಲೆ, ಚಿನ್ನಸ್ವಾಮಿ, (2012), 'ದಲಿತರ ಬದುಕು ಮೆಲಕು', ಪ್ರಸಾರಾಂಗ, ಕನ್ನಡ ವಿ.ವಿ., ಹಂಪಿ.
- ಬೈರಪ್ಪ, ಕೆ., (1996), 'ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ', ಕೇಂಬ್ರಿಡ್ಜ್ ಪಬ್ಲಿಷಿಂಗ್ ಕಂಪೆನಿ, ಬೆಂಗಳೂರು.
- ಶಂಕರರಾವ್, ಚ.ನ., (2008), 'ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ-2 ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಪರಿವರ್ತನೆ', ಜೈಭಾರತ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮಂಗಳೂರು.